

Μὴν ἀπατάσαι· τῆς ζωῆς περιφρονεῖς τὰ δῶρα,
Καὶ ναρκωμένῃν ἢ νεκρὰν ἐγκλείεις τὴν ἐλπίδα·
Μὴ γίνεσαι ἢ θλιβερά καὶ στάσιμος Πανδώρα,
Μιμῆσου τὴν πτεροέσσαν, ὠραίαν χρυσαλλίδα·
Δὲν ἔνοοις πῶς ἔρχεται πλησίον τῶν μνημάτων
Τοσοῦτον νέα; τί ζητεῖς ἐδῶ, καὶ τί ἐλπίζεις;
Μὴ θέλῃς τὸν σιωπηλὸν χορὸν τῶν φαντασμάτων,
Νεράϊδα μὲ τὸ σάβανον τὴν νύκτα νὰ γυρίζῃς;
Ἄ! λησιμονεῖς, ὦ φίλη μου, πῶς οἱ νεκροὶ δὲν ζῶσι.
Τοὺς βλέπουν, πλὴν εἰς ὄνειρα καὶ εἰς σκιὰς ἀύλων,
Καὶ δὲν ὑπάρχουν πώποτε, οὐδὲ περιπατοῦσι,
Μόνον ἢ μνήμη των λυπεῖ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους·
Ἐπίστρεψον... Πλὴν μειδιάς... καθὼς ἡ ἐρωμένη
Τοῦ ἑωσφόρου, φεύγουσα τὰς χώρας τὰς ἀγίας,
Τὴν ἔβαν ἐμυκτήρισε διότι...

— Τεθλιμμένη

Ἄν φαίνωμαι, μ' ἐσύτηριψε πνοὴ τῆς δυστυχίας.
— Τῆς δυστυχίας; συμφωνοῦν ν ε ό τ η ς, δ υ ς υ χ ί α ;
— Νυμφεύονται συχνότερον ό τ ά φ ο ς κ' ἢ ν ε ό τ η ς...
Ποτὲ δὲν μ' ἔθελε' ἡ ζωὴ, ποτὲ ἡ κοινωνία,
Τοῦ κόσμου δὲν μ' ἐμάγευσε ποτὲ ἡ ὠραιότης. —
Μικρὰ τὸ μέγα ἤνοιξα ἀρχαῖόν του βιβλίον,
Καὶ τὸ ἀνέγνωσα μικρὰ, μὲ ἀπληστία ὄμμα,
Καὶ εἶδα μεγαλοπρεπῆ σωρεῖαν ἐρείπιων,
Νὰ σχηματίζουσαν ὡς ὄστα τὸ κινήτων του σώμα·
Τὸν περιβάλλει τεχνητῆ, χρυσοῦφης πορφύρα,
Καὶ ἡ φωνὴ του κελαδεῖ ὡσὰν γοήστῃς ἄσμα,
Σοὶ τείνει μὲ ἀδάμαντας ἐρωτικὴν τὴν χεῖρα,
Γελαῖ μὲ πρόσωπον λαμπρὸν... πλὴν εἶναι κρῦον φάσμα·
Ναι, φάσμα· φέρε τὴν πνοὴν τῆς ἀληθοῦς καρδίας
Εἰς τὸ ψευδὲς του μέτωπον· ἐλύθ' ἡ ὄψασις,
Τὸ χάος ἐπανέρχεται τὸ τῆς ἀνυπαρξίας,
Ἄπου δαιμόνων ἀφανῶν συγκρούεται χορεία.

Ἄ αυτοκράτωρ τῶν θνητῶν Ἐ γ ω ἰ σ μ ό ς, τὸ στέμμα
Τὸ σκῆπτρον ἔχει σιδηρᾶ, καὶ σιδηρᾶν τὴν χεῖρα,
Καὶ σιδηρᾶ τὰ ἔντερα, καὶ τρέφεται μὲ αἷμα,
Καὶ μὲ τὸ αἷμα βάπτεται ἡ μαύρη του πορφύρα·
Ἐνίοτε φέρει μορφήν ἐρωτικῆς ἱππότου,
Κ' εἶναι γλυκὺς καὶ εὐγενής, οἰκτίρμων καὶ γενναῖος,
Ἦ φέρει τῆβεννον χρυσῆν ὀλίγου ἰδιώτου,
Καὶ σὲ φονεῖει φανερώς, νομίμως καὶ δικαίως·
Καὶ τέλος κόπτει δι' αὐτὸν ἐνδύματα μυρία
Ἄ Ν ό μ ο ς, βράπτῃς ἄυπνος, τοῦ ἰσχυροῦ δεσπότης·
Τώρα φορεῖ τὰ ἐρυθρὰ ὡς ἡ ἐλευθερία,
Καὶ πανοπλίαν αὔριον ὡς φοβερός δεσπότης.

Παρθένος εἶν' ἡ Ἄ ρ ε τ ἡ ὠραία καὶ ἀθῶα·
Αὐτὴ τὸ πρῶτον θυμὰ του τὸ μάλλον ζηλευμένον,
Προσφέρει εἰς τὸν ἀσπλαγχνον τὰ σπλάγγνα τῆς ἀθρόα,
Ἄλλ' οἱ σοφοί, τὸ ἐγκλημα τὸ λέγουσαν π ε ρ ω μ έ ν ο ν·
Καὶ ὅταν ὀλη δάκρυα, λυσίκομος ἐμπρός του
Συρτῆ παρὰ τοὺς πόδας του, καὶ ἔλεος ζητήσῃ,
Ἦ καταχθόνιος ῥιπῆ τοῦ μειδιάματός του
Φονεῖει ὡς ὁ κεραυνός, ἀντὶ νὰ ἐλεήσῃ.

Ἐξήτησα... ἐξήτησα κ' ἐγὼ τὴν εὐτυχίαν,
Κ' ἐγὼ ζηλέω τὴν ζωὴν καὶ τὰ λαμπρὰ τῆς κάλλη,
Ποθῶ κ' ἐγὼ τὸν ἔρωτα, λατρεύω τὴν φιλίαν,
Παρθένον τὴν καρδίαν μου αἰσθάνομαι νὰ πάλλῃ·
Εἶδα τὸν ἔρωτα ποτὲ νὰ μὲ καλημερίσῃ.

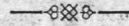
... Ἦτον ὠραῖος καὶ γλυκὺς, πλὴν ἦτον... ὀδοιπóρος
Καὶ δὲν τοῦ εἶπα νὰ σταθῇ, οὐδὲ νὰ μὲ γνωρίσῃ,
Οὐδὲ νὰ γίνω ἡθελα ἀπλοῦς του δορυφόρος.
Καὶ ἐνθυμούμαι, πῶς αὐτός, ὅταν μὲ εἶδε πρῶτον,
Μοῦ εἶδε τὰ φορέματα, τὰς χεῖρας καὶ τὸ στήθος...
Δὲν εἶχα μεταξόπιπλα ἢ ὅπλα τῶν ἐρώτων
Ἄδάμαντας, οὐδὲ χρυσόν, οὐδὲ πλαστὸν τὸ ἦθος.

Ἐξήτησα τὴν ἀρετὴν, καὶ κατοικῶ μαζὶ τῆς,
Τὸν ἄρτον μας μοιράζομεν τῆς θλιβερᾶς πενίας·
Μ' ἐγνώρισεν ἡ ἄμοιρος πῶς εἶμαι ἀδελφῆ τῆς,
Τέκνα κ' αἱ δύο τῆς πτωχῆς μητρὸς μας Δ υ σ τ υ χ ί α ς

• • • • •
• • • • •

Ἐν Πειραιεῖ, 3 Φεβρουαρίου 1863.

I. E. Γ. ΗΠΕΙΡΩΤΗΣ.

ΤΟ ΦΑΣΜΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΕΡΩΜΕΝΗΣ.

Τὸ δειλὸν σου, ὦ παρθένε, ὄμμα τ' ὄμμα μου ζητεῖ·
Μ' ἀγαπᾶς, σὲ εἶπα, φῶς μου.
Ἐπὶ τοῦ μετώπου θάλλει γλυκὸν ἔαρ, πλὴν πρὸς τί;
Ἄ! ἂν ἔβλεπες κ' ἐντός μου!

Φύγε με! ὁ ἔρωσ οὗτος τάλαιπῶρος, δυστυχεῖς,
Ἄντ' ἐνός θὰ κάμῃ δῶω·
Ἄντ' ἐνός θὰ κάμῃ δῶω, μ' ἀπεκρίθης, εὐτυχεῖς·
— Ἀπατάσαι — Σὲ ὀμνῶ.

— Ἄ ελλῆ λοιπὸν, σὲ εἶπα, Ἄγγελε τοῦ οἰκτιριμοῦ,
Παύσατε, πικρά μου πάθη!
— Δὲν ἀπέσωσε τὸ στόμα, κ' ἀναμέσον σου κ' ἐμοῦ
Φάσμα σκυθρωπῶν ἐστάθη.

Φάσμα σκυθρωπῶν, ὠραῖον, μεταξὺ ἐμοῦ καὶ σοῦ
Ἦ ἀρχαί! Ἀγάπη ἦλθε·
Μ' ἔκρυψε τοὺς στεναγμούς σου, τοὺς λυγμούς σου μέχρις οὔ
Ἄπεσβέσθης, καὶ ἀπῆλθε.

I. ΚΑΡΑΣΟΥΤΣΑΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

ὑ π ὀ

Σκαρλάτου Δ. τοῦ Βυζαντίου

ΤΟΜΟΣ Β'.

Ἄν ὑπάρχῃ πόλις, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα μόνον
φέρει εἰς τὸν νοδὸν γλυκειάς ἐντυπώσεις καὶ παρου-
σιάζει εἰς τὴν φαντασίαν εἰκόνας μαγικάς, ἡ πόλις
αὕτη εἶναι ἡ Κωνσταντινούπολις. Ἡ βασίλισσα αὐ-
τῆ τῆς Ανατολῆς, ὅπως τὴν μετεμορφώσαν οἱ αἰ-
ῶνες, εἶναι κόσμος ὀλόκληρος ἐν μικρογραφία. Ἀμέ-
τρητοι γενεαὶ ἦλθον καὶ ἀπῆλθον, πλῆθος κατα-
κτητῶν, ποικίλων καὶ τὴν γλώσσαν καὶ τὴν θρη-